

Jarrood Lawson

De machtige kwetsbaarheid van een optimist

Het is nog vroeg en de zon straalt, net als zanger Jarrod Lawson die in Portland buiten op de veranda van het huis van vrienden zit. Zijn gezicht is voller geworden, zijn hardos en baard zijn langer gegroeid, zijn ogen glimmen. Nog even wachten, dan is het huis klaar waar hij met zijn nieuwe liefde gaat wonen. Nog een klein beetje geduld en dan is Lawsons langverwachte tweede studioalbum klaar.

Tekst: **Mischa Andriessen**

Be *The Change* heet de plaat. Net als het titelloze debuut waarmee Lawson zes jaar terug meteen zijn naam vestigde, staat die plaat vol frisse, jazzy soulsongs. Hoewel de teksten vaak serieuze onderwerpen behandelen - variërend van verbroken relaties tot racisme - klinkt de muziek verrassend opgewekt. Lawson: "Ik wil dat mijn muziek ergens over gaat, maar ook dat ze mensen opmontert. Deze nieuwe plaat gaat over verandering, dat is iets waar je tegenop kunt zien, iets waarover je kunt twijfelen, kan ik het wel? Dat optimisme van de albumtitel is ontleend aan een beroemde uitspraak van Mahatma Gandhi: 'You can be the change you wish to see in the world.' Wees zelf de verandering die je de wereld zou toewensen." Lawson heeft een zekere puurheid en ongeunsteldheid in zijn stem, alsook een aanstekelijke geestdrift in zijn toetsenspel waardoor zo'n grote uitspraak iets ongedwongens krijgt en ineens bijzonder logisch klinkt. Hij heeft het niet over heldendaden, maar over kleine dingen die een wereld van verschil kunnen maken. Indachtig de wijze woorden van de Dalai Lama die ooit zei: 'Denk nooit dat je te onbeduidend bent om verschil te kunnen maken, heb je ooit geprobeerd te slapen in een kamer met maar een enkele mug?'

De keuze voor muziek

Toen in 2014 Lawsons eerste plaat verscheen, verzuchtte menig recensent hoe het toch kon dat zo'n groot talent zo lang totaal onbekend was gebleven. Lawson was toen al 37. "Muziek was altijd aanwezig en belangrijk in mijn leven, maar het heeft me

lang gekost voor ik echt de keuze voor muziek durfde te maken. Ik heb allerlei baantjes gehad, bijvoorbeeld jarenlang pianostemmer, maar het me echt volledig kunnen overgeven aan mijn passie heeft de nodige jaren gevergd."

Muziek was er inderdaad van jongs af aan. Lawsons vader had een opnamestudio aan huis en speelde daar veelvuldig met zijn band waarin onder meer de voormalige bassist uit de band van Janis Joplin zat. Een goede en redelijk succesvolle band, die als voorprogramma van grote acts als The Doobie Brothers optrad en een platencontract van major label Elektra Records kreeg. Lawson: "Alleen stond het voorgelegde contract mijn vader totaal niet aan. Hij weigerde het te tekenen en dat betekende meteen het einde van de band en de studio. We zijn van Los Angeles naar Portland, Oregon verhuisd en mijn vader was zo teleurgesteld in het muziekwereldje dat hij er de rest van zijn leven niets meer mee te maken wilde hebben."

**"Soms raak je aan iets,
maar heb je gewoon nog
wat leven voor de boeg"**

Dat Jarrod Lawson besloot zijn platen in eigen beheer uit te brengen, zal in dat licht geen verbazing wekken. Toch is dat niet

het hele verhaal. Zittend in de ochtendzon van Portland zal Lawson meer dan eens vertellen hoe lang hij met een tekst of een lied bezig is geweest. Meerdere songs op *Be The Change* zijn jaren oud, van een enkele bestond zelfs al een versie toen Lawson zijn debuut opnam. Dat tekent zijn zorgvuldigheid. Het tekent ook opnieuw dat Lawson de tijd durft te nemen en niet over een nacht ijs gaat. Sommige songs zijn meermaals volledig herschreven. Na ze talloze keren live te hebben gespeeld, vond Lawson dat bijvoorbeeld het ritme van de tekst vloeiender kon, of dat de melodie een spannender toonzetting in de akkoorden nodig had. Of dat een tekst gewoon niet vertelde wat die vertellen moest. Als de interviewer in dat verband opmerkt dat je soms iets opschrijft waar je dan in wezen nog te jong voor bent, knikt Lawson instemmend: "Precies, soms raak je aan iets, maar je bent er nog niet, soms nog lang niet, je hebt dan gewoon nog wat leven voor de boeg dat je eerst moet hebben geleefd."

Kleur en zwart-wit

Een van de zaken die opvallen aan Lawsons nieuwe plaat is de grote rijkdom aan harmonische variaties die tot uitdrukking komt in de gedistingeerde zangkoortjes. Het valt des te meer op omdat Lawson op zijn ep *Live At The BBC* voor een sobere benadering koos en de nummers goeddeels alleen achter de piano uitvoerde. Een van die nummers is *Soul Symphony* dat op *Be The Change* in een weelderig gearrangeerde versie met alles erop en eraan terugkeert. En nog opvallender: beide versies staan - hoe totaal verschillend ze ook zijn - als een huis. Lawson luistert aandachtig als de interviewer over zijn eigen vader vertelt hoe die als beeldend kunstenaar ontwerpen altijd in zwart-wit maakte om te weten of de compositie van het werk werkelijk goed was. Was dat zo, kon kleur worden toegevoegd.

“Verbonden blijven is essentieel, maar wel iets waarover ik me zorgen maak”

Lawson: "Ik snap wat je bedoelt. Bij mij werkt dat enigszins vergelijkbaar. Ik schrijf mijn songs altijd vanuit de gedachte dat ik ze alleen achter de piano moet kunnen uitvoeren. Dus louter de pianoakkoorden en de zang, die moeten tezamen helemaal kloppen, dan is de compositie geslaagd. Maar ik hoor in mijn hoofd ook automatisch allemaal variaties en vaak ook al de instrumentatie waarmee ik de compositie inderdaad kleur geef. Neem *Soul Symphony*: toen ik dat lied schreef, hoorde ik meteen al blazers. Weet je, ik speel mijn stukken meestal eerst helemaal zelf in, alle instrumenten, zodat de musici in mijn band weten waar ik naartoe wil. *Soul Symphony* is juist door die warme kleuring nu een heel troostrijke song geworden. Maar in een sobere versie als op *Live At The BBC* werkt het naar mijn idee ook."

Door het stilstaan bij kleur en zwart-wit komt het gesprek als vanzelf bij de eerste single: *Embrace What We Are*, een lied dat

Lawson schreef toen de Afro-Amerikaanse Eric Gardner door een witte politieagent werd verstikt. Toen eerder dit jaar George Floyd hetzelfde tragische lot trof, was dat voor Lawson aanleiding om het nummer niet langer op de plank te houden. De opbrengsten van de single-verkoop doneerde hij volledig aan de stichting Color Of Change die zich inzet om de Afro-Amerikaanse gemeenschap een sterkere stem te geven. Ook de tweede single, het openings- en titelnummer, is een song die al drie à vier jaar terug geschreven werd en in het huidige tijdsgewricht extra betekenis krijgt. Nee, *Be The Change* ging niet over Trump of corona, maar heeft toch de passende boodschap dat we beide rampen wel te boven zullen komen. Zo zijn er vele onbedoelde, maar krachtige verbanden. Misschien is het dan ook niet toevallig dat het mooiste nummer op de nieuwe plaat *Connected* heet.

"Ja, het verbonden blijven, in allerlei opzichten, is volgens mij essentieel, en dat is wel iets waar ik me zorgen over maak", zegt Lawson. "Vooral jonge mensen zijn constant afgeleid. Mijn fantastische jonge drummer Cory is, als hij niet aan het drummen is, altijd maar met een schermpje bezig en niet met de mensen die dan letterlijk vlakbij hem staan. Dus wat ik zing - 'Let's get connected, we gotta get connected' - is inderdaad misschien wel de kern van deze plaat."

Falsetstem

Lawson zingt *Connected* met een jaloersmakend warme falsetstem. Hoe kan het dat die bij hem zo natuurlijk klinkt en waarom kiest hij juist in een betekenisvolle song als *Connected* voor de falset? "Jee, wat een vraag", lacht Lawson, "daar heb ik eerlijk gezegd weinig over nagedacht. Het gekke is dat de enige muzikale les die ik van mijn vader heb gehad over het wisselen van *chest voice* en kopstem ging. Dat heb ik daardoor eindeloos geoefend. En waarom? D'Angelo kreeg diezelfde vraag eens, en hij was net zo verbaasd als ik (lacht) maar zei uiteindelijk: 'Want dan klink ik het kwetsbaarst.' Ik denk dat dat ook voor mij waar is."